

man fundet betænkelig, og har derfor indskrænket sig til (i Udkastets § 20) at optage en til Reglen i D. L. 1—2—19, 2det Led, ogsaa med Hensyn til Tilstedeværelses-Betingelsen, svarende Regel, og dertil at føje en til den gældende særlige Regel i Sø- og Handelsretslovens § 20 svarende almindelig Regel om, at den, der under et Ophold i en Retskreds har paadraget sig en Forpligtelse, som skulde opfyldes der, inden han forlod Retskredsen, i den Anledning kan sagsøges der, uagtet han ved Stævningens Forkyndelse ikke er til Stede i Retskredsen. Som det vil ses, adskiller denne sidste Regel sig fra den i det tidligere Forslags § 25 optagne ved kun at omfatte de Tilfælde, hvor en Person under et Ophold uden for sin Hjemtingskreds har paadraget sig en Forpligtelse, som skulde opfyldes, inden han paa ny forlod den paagældende Retskreds. Den vil saaledes nærmest ramme Hotelgæld o. lign.

Af de øvrige Afgivelser fra det tidligere Forslag er der kun Grund til særlig at fremhæve, at der er givet Værnetingsreglen angaaende Stiftelser, Foreninger o. lign. en formentlig mere praktisk Form, at der er taget udtrykkeligt Forbehold med Hensyn til forskellige i nyere Love optagne særlige Værnetingsregler (Udkastets §§ 15 og 16), at Værnetingsreglen for Sager mod Staten (Udkastets § 16) er gjort obligatorisk i Stedet for fakultativ, samt at det tidligere Forslags særlige Regel om Arrestforfølgningsværneting er udgaaet som lidet praktisk, navnlig ved Siden af den særlige Regel om Udlændinges Værneting (Udkastets § 25).

Hvad angaar Kapitlets *Forhold til den gældende Ret*, skal fremhæves, at det, foruden at give de hidtil gældende Regler en klarere og præcisere Formulering, end de for Tiden have, samt at almindeliggøre den oven for omtalte Regel i Sø- og Handelsretslovens § 20, i Overensstemmelse med det tidligere Forslag har optaget følgende ny Regler:

En Indlænding, som ikke har Bopæl noget Steds i Riget, og hvis Opholdssted ikke vides, skal kunne søges ved Retten paa det Sted her i Landet, hvor han vides sidst at have boet eller opholdt sig (§ 13 in fine). En saadan Værnetingsregel kendes for Tiden kun i Sager til Erhvervelse af en bortbleven Persons Formue samt i Skilsmisssager, i hvilke det ikke vides, hvor Indstævnte opholder sig; men der vil ogsaa uden for disse Tilfælde kunne være Brug derfor, navnlig for at hindre, at en Person, ved at holde sit Opholdssted hemmeligt, skal kunne unddrage sig Forfølgning.

Udkastets § 14, hvis 1ste Punktum nærmest er en Gentagelse af Reglen i Fdg. 30te Maj 1827, giver i 2det Punktum samme Regel for andre danske Undersaatter, der ikke kunne sagsøges i det Land, hvor de have Bopæl, saa at ogsaa saadanne kunne sagsøges i Kjøbenhavn, naar de ikke netop, samtidig med at være bosatte i Udlandet, have bevaret Bopæl andet Steds her i Riget.

Medens efter den gældende Ret Søgemaal mod Stiftelser, Kommuner, Selskaber etc., hvor ikke netop Fimaloven, Sø- og Handelsretsloven eller lignende særlige Regler komme til Anvendelse, maa anlægges der, hvor Bestyrerne personlig bo, giver Udkastets § 15, 1ste Stykke, saadanne Organisationer Hjemting der, hvor Hovedforretningslokalet er, eller, naar saadant ej med Sikkerhed kan udfindes, hvor et af Bestyrelsens Medlemmer bor. I Paragrafens 2det Stykke er efter det i Sø- og Handelsretslovens § 20 Nr. 3 givne Forbillede optaget en almindelig Regel om, at ogsaa Sager, rejste af en Forening eller et Selskab mod dets Medlemmer som saadanne, eller Sager mellem disse indbyrdes som saadanne, kunne anlægges ved fornævnte Hjemting.

Udkastets § 16 opstiller som obligatorisk Regel, at Sager mod Staten skulle anlægges ved den Ret, i hvis Kreds den Embedsmand, som paa Statens Vegne bliver til stævne, har sit Embedskontor eller i alt Fald sin væsentligste Embedsvirksomhed, altsaa uden Hensyn til, hvor denne Embedsmands personlige Værneting maatte være.

Udkastets § 17, der optager den gældende Regel om fast Ejendoms Værneting, knytter dertil endvidere den Regel, at Søgemaal til Fyldestgørelse af Panteobligationer i fast Ejendom kunne anlægges ved den pantsatte Ejendoms Værneting, — en Regel, der i Virkeligheden kun deklaratorisk fastslaar, hvad der længe har været en staaende Klausul i Panteobligationer.

Udkastets § 19 udvider det saakaldte Administrations- eller Regnskabsværneting (D. L. 1—2—21) til ogsaa at gælde for *private* Administrationer og Regnskabsaflæggelser, og det selv om der kun er Tale om en enkelt bestemt Forretning, samt til Søgemaal, der af Administrator eller den regnskabspligtige i Anledning af Forvaltningen eller Regnskabet rejses mod den, for hvem samme er ført. Den til Grund for den hidtil gældende Regel liggende Betragtning, nemlig at Forholdet maa antages bedst at kunne oplyses paa nævnte Sted, saavel som Hensynet til Parternes Ligestilling fører til denne Udvidelse.